

Θεοδώρου Ζήση
Πρωτοπρεσβυτέρου

Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Τὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας Οἰκουμενισμός καὶ Παπισμός

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Βρυέννιος» ἐκυκλοφόρησαν τὸ ὀγκῶδες βιβλίο τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου: «**Τὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας - Οἰκουμενισμός καὶ Παπισμός**» (Θεσσαλονίκη 2004, σελίδες 442, σχῆμα 14ῖ20 ἐκ.).

■ **Τὸ πρᾶγματι** βαρυσήμαντο αὐτὸ ἀντι-οικουμενιστικὸ ἔργο τοῦ π.Θ.Ζ. ἀποτελεῖ μίαν συλλογὴ δεκαπέντε ἄρθρων-μελετῶν-ὀμιλιῶν του, κατανεμημένων σὲ δύο ὁμάδες: **Μέρος I - Οἰκουμενισμός** (κεφάλ. Α'-Δ') καὶ **Μέρος II - Παπισμός** (κεφάλ. Α'-ΙΑ')· δυστυχῶς, παραλείπεται (ἐκτὸς τῶν I-A' καὶ Β'), ἢ τόσο ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμος χρονολογικὴ σήμανσις τῶν ἄρθρων, ὡς καὶ ἡ πηγὴ πρώτης δημοσιεύσεως.

♦ **Πρωτίστως**, θὰ πρέπει νὰ διευκρινισθῆ, ὅτι τὰ κείμενα αὐτὰ τοῦ π.Θ.Ζ. δὲν εἶναι ἀκραιοφῶς θεολογικά, ὑπὸ τὴν στενὴν βεβαίως ἔννοια, ὅπως θὰ ἀνεμένε τις ἀπὸ ἕναν ἔμπειρο μάλιστα πανεπιστημιακὸ Καθηγητῆ· ἔχουν χαρακτηριστὰ κυρίως **διακηρυκτικὸν** καὶ **καταγγελτικὸν**, μόνον δὲ τὰ κείμενα I-A' καὶ Β' προσεγγίζουν τὸ ἐπιθυμητόν.

● **Βεβαίως**, ἡ ἀδυναμία αὐτῆ (ἢ ὅποια γίνεται περισσότερο ἀισθητῆ ἀπὸ τινὰ στοιχεῖα τῶν κειμένων σαφῶς ἀντι-θεολογικά καὶ μὴ ἱστορικῶς ὀρθά), δὲν ἐπισημαίνεται, προκειμένου νὰ μειωθῆ ἡ ἀντι-οικουμενιστικὴ ἀξία καὶ προσφορά τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοθῆ ἔμφασις στὸ **ἐπεῖγον αἴτημα** ἐνὸς πολὺ καθυστερήσαντος γνησίως Πατερικοῦ ἀντι-οικουμενιστικοῦ λόγου.

♦ **Ἀποτελεῖ** κοινὸν τόπον, ὅτι ὁσάκις κατὰ τὸ παρελθόν, μέχρι τοῦλάχιστον καὶ τοῦ ΙΔ' αἰ., ἀμφισβητήθηκε ἡ Ὁρθόδοξος Ἀλήθεια τῆς Πίστεως, οἱ γνήσιοι φορεῖς καὶ ἐκπρόσωποι Τῆς, οἱ ἐκάστοτε θεολόγοι τῆς Πατερικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, μετέχοντες στὸ Μυστήριον τῆς Πεντηκοστῆς, **ἐπανεμύνηναν καὶ ἀνέπτυσαν** τὴν προγενεστέρα αὐτῶν Παράδοσιν, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς νέες ἱστορικο-θεολογικὰς **προκλήσεις**.

● **Ἐπομένως**, τὸ ζητούμενον σήμερα, ἐναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** (ἢ ὅποια - ὡς ὀρθά παρατηρεῖ ὁ π.Θ.Ζ. - «**κατόρθωσε νὰ ἀλλοιώσει τὴν ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῶν Ὁρθοδόξων**» μέσῳ τοῦ «Π.Σ.Ε.», σελ. 24), εἶναι ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις τοῦ Πατερικοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ.

➔ **Ἄν θεωρηθῆ**, ὅπως καὶ πρᾶγματι εἶναι, ὡς εὐχάριστος ἐκκληξίς ἢ ἐν γένει ἀντι-οικουμενιστικὴ παρουσία τοῦ π.Θ.Ζ. κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη (ὅταν μάλιστα ἀναλογισθῆ κανεὶς τὶς πρὸ ἐτῶν **διθυραμβικὰς** ἀναφορὰς του στοὺς ὀλετήρας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ βετεράνους Οἰκουμενιστὰς Ἀθηναγόρα, Δημήτριον, Βαρθολομαῖο, Μελίτωνα καὶ Δαμασκηνό, 1977), εὐχὴ καὶ ἐλπίδα μας βάσιμος εἶναι, ὅτι τὴν νέα ἐκκληξί τοῦ παρόντος βιβλίου του θὰ διαδέχονται ὄλο καὶ περισσότερες ἐκκληξίς, στὴν προοπτικὴ -ἐπαναλαμβάνομε- ἐνὸς γνησίου καὶ συνεποῦς Πατερικοῦ Ὁρθοδόξου Ἀντι-οικουμενισμοῦ.

